

عنوان مقاله:

ارزیابی اقلیم آسایشی شهر اصفهان با استفاده از شاخص های زیست اقلیمی (TCI)، ترموهیگرومتریک، تر جونگ، بیکر، اولگی)

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی زمین، فضا و انرژی پاک (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مریم بیاتی خطیبی - استاد گروه پژوهشی جغرافیای دانشگاه تبریز

معصومه علیرضایی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی آمایش سرزمین، دانشگاه تبریز

علی زارعی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد مرند

خلاصه مقاله:

شناخت پتانسیل های طبیعی به عنوان بستر فعالیت های انسانی پایه و اساس غالب برنامه ریزی های محیطی و آمایش سرزمین را تشکیل می دهد. در این راستا ویژگی های اقلیمی و عناصر غالب آن در پراکندگی فضایی و شکل گیری رفتار محیطی جوامع انسانی نقش تعیین کننده ایفا می کنند. در این مقاله، محدوده آسایش انسان در شهر اصفهان بر اساس مدل ها و شاخص های زیست اقلیمی مختلف (بیکر، ترجونگ، ترموهیگرومتریک، اولگی، TCI) با استفاده از داده های اقلیمی 59 ساله مورد بررسی قرار گرفته است و بهترین زمان برای انجام فعالیت های محیطی و گردشگری در این شهر تعیین شده است. نتایج بررسی ها نشان می دهند که شهر اصفهان در طول سال در ماه های اردیبهشت، مهر، شهریور، فروردین، از نظر شاخص TCI برای گردشگران بهترین و مناسب ترین ماه است. همچنین مشخص گردید که آسایش شهر اصفهان به صورت میانگین با توجه به شاخص ترجونگ، بیکر، ترموهیگرومتریک در سه ماه اردیبهشت، خرداد، شهریور، می باشد. آسایش روزانه با توجه به شاخص اولگی، ماه های فروردین، اردیبهشت، مهر و آسایش شبانه این شهر تنها ماه تیر است.

کلمات کلیدی:

آسایش اقلیمی، اصفهان، شاخص زیست اقلیمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/456446>

